Un diumenge entre companyes

Són quarts de vuit i tot semblaria normal si no fos perquè és diumenge. M'haig de llevar i preparar la motxilla perquè haig de ser en el punt de trobada a dos quarts de nou. Fa fred i els ànims són una combinació de nervis i desànim perquè sé que no serà una jornada agradable. Per sort les companyes i companys ho faran més suportable.

Efectivament al punt de trobada ja hi són totes i els ànims que portem són de descoratjament, sentiment que s'incrementa en escoltar i veure el que tenim al davant.

Avui és la rua dels Tres Tombs i estem en el punt de preparació i inici.

Sentim cavalls donant coces dintre dels camions i els sentim renillar. Alguns camions molt deficitaris i per descomptat que no em semblarien homologats pel transport d'èquids. Sento una nena que diu "pobres cavalls" i això encara m'encongeix més el cor. Van baixant els cavalls i es percep la tensió. Es veuen cavalls tranquils i resignats però d'altres molt nerviosos, rebels, que no volen baixar i que les condicions de descàrrega els obliga a fer un salt sobre terra relliscós. Inclús dos dels cavalls que tenim davant, dels nervis i estres s'acaben mossegant un a l'altre. Sincerament en cap moment tinc la sensació de què això és l'inici d'una festa. Tampoc que estem rememorant un passat agrícola perquè ara ja tot té poc sentit quan els tractors (per sort) ja han substituït als cavalls. Tampoc no se quina relació tenen les hípiques amb aquest passat agrícola.

Soc conscient que el meu punt de vista és parcial, no m'agrada veure patir als animals i no m'agrada que se'ls utilitzi com entreteniment. Però per altra banda m'encanten les tradicions, m'agraden les sardanes, els sopars al carrer, els castellers, el carnestoltes, la cavalcada de reis (sense animals), tantes coses que compartim i celebrem. Però veure aquests animals tant imponents i meravellosos patir, relliscar, estar obligats a fer coses que ells clarament manifesten no gaudir, m'entristeix. I se'm fa difícil que algú em pugui demostrar que els cavalls gaudeixen d'aquest dia veient el que veig.

Hem fet un seguiment de tota la rua amb l'ànim no de boicotejar ni buscar raons, sinó ser testimonis visuals que els protocols de benestar animal es compleixin. Les deficiències i problemàtiques que hem vist les hem enviat con un comunicat de premsa, pel que us estalvio els detalls. Certament aquest any les coses han anat millor i això és d'agrair. Gràcies a aquells que han volgut escoltar-nos i que han pres interès en aportar millores. Gràcies a una veterinària que he vist compromesa seguint en tot moment la rua a peu i fent observacions als participants i públic. Gràcies al tècnic de l'ajuntament que també ha acompanyat en el trajecte. Gràcies als membres de la comissió organitzadora que s'ha acostat i parlat amb nosaltres cordialment i amb esperit d'entesa.

En el meu desig està que puguem avançar cap a una celebració lliure de patiment animal i avui he tingut la sensació que potser estem una mica més a prop. Gràcies per llegir.

ALBA ROIG és membre de la Plataforma Animalista Sant Cugat (PAS)

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/157221.html

Copyright 2024 Cugat.cat